

ÎN PARALEL

Corneliu Sofronie

Soneria nu mai contenea. Boghi și Eleodor îi ducea mereu mâinile la ceafă. Avea senzația că sunetele acestea stridente îi fac răni pe creier. Ba chiar niște plăgi deschise, foarte periculoase, în urma cărora ar putea face comă cerebrală și cine tie dacă mai scap. Era însă ferm hotărât să nu deschidă ușa. Cu riscul sacrificiului suprem! "Mor, dar furstatul! continuă el. "Căci nu-l fur eu pe el cât m'fur el pe mine!" concluzionă Boghi. În capul lui totul era cât se poate de clar. La ușa nu putea fi decât administratorul blocului venit să-i percheapă între inerea. 1 500 000 lei! zise Boghi... N-am! Sau poate o fi de la lumină... 1.000 000 lei! N-am!! O fi de la gaze? 200 000 de lei! Tot n-am! Sau abonamentul TV? 90 000 lei! Nici!

De partea cealaltă a ușii se afla, de fapt, un omuleț rotunjor și chel, aflat în pragul pensionării. Mai avea o singură zi de serviciu. Nu făcuse avere în viață, dar nici n-o dusese rău. A fost o mică furnicuță. A strâns. A așezat-o în casă, și-a cumpărat o mașină, și-a aranjat copiii... Adică le-a făcut lor o casă, le-a cumpărat lor mașină... La un moment dat se simți privit prin vizorul ușii. Apăsă și mai vârtos pe butonul soneriei.

- Deschide! zise el, bătănd cu pumnii în ușă. Nu te teme! Sunt om bun! Sunt adasistul! Sunt norocul tău!
- Și ce m'ata vrei? întrebă Eleodor Boghi.
- Nu vreau decât să te asigur pe viață. E ultima mea chitanță. Măine mă pensionează.
- Cum adică să mă asigur, mă pârălitule? se interesă Boghi.
- Păi, cum să-ți zic, vreau să-ți deschid un cont. Un cont pe viață...
- Un cont, unde? La banca Elveției?
- Mai grozav! Un cont la Banca Fericirii!
- Aha, aha! exclamă Boghi.
- Vei fi cel mai fericit om din lume!
- Zii, mă! Zii!
- A dat norocul peste tine!
- Aa, Aa!
- Din clipa de față ești cel mai fericit om din lume.

- Hai, c -mi place!
- Î i dai seama? Cel mai fericit! Hai, deschide-mi!
- Pleac ! url Eleodor Boghi , ca ie it din min i. Apoi
continu : grijania i pasca m -tii!

Izbi cu piciorul în u f când un zgomot ce se auzi pân la parter. Adasistul o lu la goan însp imântat. În timp ce alerga pe sc ri auzea doar atât:

- Eu, fericit?! Eu, fericit, m ?!